

Nova italijanska puška

Doslej je italijanska armada uporabljala puško modela »91«. Sedaj pa hočejo to staro puško zamenjati z novim modelom, ki ga imenujejo »fucile corto«, kratka puška. Med staro in novo bo največja razlika v dolžini. Dosedanja je bila dolga 1.59 m, medtem ko bo nova dolga le 1.20 metra. Torej bo nova precej krajša. Razlika v kalibru pa ne bo velika. Stara je imela kaliber 6.5 mm, nova pa bo imela 7.35 mm. Pač pa bodo patrone nove puške znatno lažje. Stare patrone so bile težke 22.6 gramov, nove pa bodo imele le 11.75 g. Predorna sila nove krogle bo še vedno dovolj velika, da bo onesposobila za boj vsakega vojaka, ki bi ga zadela na 600 metrov daleč. Mesto dosedanjega bajoneta, ki je imel enostransko rezilo kakor sablja ter je bil tudi daljši, bodo dobili italijanski vojaki krajši bajonet z rezilom na obeh straneh, da bo kakor bodalo. Italijansko časopisje piše o novi in stari puški. Pravi, da bo nova puška imela vse prednosti stare, da pa bo vrh vsega tega še lažja in priročnejša. Tudi zadevala bo boljše, kakor je stara. Stara puška je bila imenitno orožje, vendar je izvirala še iz časa, ko je pehota samo s puškami lahko streljala. Dandanes pa pešec strelja s puško le, kadar more dobro meriti, kar se dogaja le od blizu. Tukaj pa mora biti streljanje uspešno. Puška »91« pa je preveč trosila in zaradi tega ni dobro zadevala. Nova pa ne trosi, zaradi česar je izvrstna. Vendar pa stara puška zasluži, da jo imenujejo »glorioso 91«, saj je izvojevala več zmagovitih bojev v kolonijah pred svetovno vojno, dalje se je obnesla v svetovni vojni in tudi nedavno v Abesiniji. Zato italijanska armada mnogo upa od nove puške, staro pa bo ohranila v častnem spominu.

Kreppapir en gros za trgovce najugodnejše v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila Maribor in Ptuj.

Habakuk

25

Reimlichlova povest podomačena — Z dovoljenjem založbe

»Žena mora več trpeti kakor moški — to je delež njen na svetu.«

»Da! Če katera toliko pretrpi kakor ti, postane notranje lepa.«

»Ali res?... Ali zunanje pa človeka le zdela tako trpljenje. — Kajne, postarala sem se in postala grda? Kar povej!« je v strahu spraševala.

»Ne, ne, Milka,« jo je zavrnil prisrčno in ljubo, »notranja lepota ti odseva tudi na zunaj. Nočem te hvaliti niti dobrikati se ne, ali še nikoli nisi bila tako lepa kakor danes — nikoli, odkar se poznavam.«

»Habakuk, ti si lepši od mene. — Ko te danes gledam, te imam še rajši — ko bi te še rajši mogla imeti, kakor te že vedno imam.«

»Potem ti je prav, če te prej ko slej popeljem na svoj dom kot svojo ženko — kaj?«

»Čim prej, tem ljubše mi je.«

»Če ti je prav tako, tedaj lahko še danes greva h gospodu župniku, da se dava na oklice.«

»Vse mi je prav, kar rečeš. Toda bale nimam in sem revna kakor cerkvena miš.«

»Saj z menoj ni nič bolje in oprava, ki jo imam, je prav siromašna. Ali kruha bova že imela za vsak dan in, če bo tudi malo tesno, saj imava mnogo ljubezni in sreče v srcu. Bogu ostaneva zvesta, potem naju tudi on ne bo zapustil in nama bo pomagal.«

Z očmi sta se poljubila in si dala srečo.

XV.

Malo sitno je bilo, ko je bilo treba Habakukov krstni list.

Pisal je svoji rednici Cenci, da je brez njegove krivde prišlo na dan, kdo sta njegov oče in mati in da se po vsem tem ne čuti več vezanega in da se bo torej oženil. Obenem jo je prosil, naj zaupa vse, kar ve, gospodu župniku v Podkrajju in naj ga prosi, da ohrani skrivnost zase.

Cenca mu na to ni odgovorila in tudi storila ni nič. Tako se je zgodilo, da jo je gospod župnik uradno povabil in jo zaprisegel; povedati je morala vse po resnici, kako je bilo s Habakukom.

Ker se je Cenca tako držala, se je Habakukova ženitev nekoliko zavlekla. Ali zdaj, ko je bilo vse urejeno, je šlo tem hitreje.

Habakuku je obveljalo njegovo ime in, ker so ga kar dvakrat za trikrat oklicali, je bila v torek dne 19. junija v Tržiču poroka. Nobenih ceremonij ni bilo, poročal ju je sam gospod župnik in opravil poročno sveto mašo, ženin in nevesta pa sta bila pri svetem obhajilu.

V Robinovem hotelu sta pozajtrkovala, potem pa sta šla peš k Sv. Križu. Okoli poldne sta prispela tja. Dobro uro sta molila v ljubki cerkvi, ki je človeka navdajala z domačo pobožnostjo; v začetku sta molila na glas, potem še tiho vsak zase. Milka bi bila še ostala, ali Habakuk se je nakleščal in je nazadnje tudi njo spravil iz cerkve.

Na Bistrici spodaj sta stopila k Dolinarju in sta južinala. Sama sta sedela v posebni sobi. Habakuk je bil spet stari Habakuk; vedra veselost ga je navdajala. Poredno se je smejal in se nežno sukal okoli svoje ženke; Milka pa je bila tiha in se je venomer smehljala predse. Ko jo je vprašal, kaj je tako tiha, mu je odvrnila:

»Ne morem do kraja premisliti, kako sem srečna. Vse se mi zdi kakor sanje in kar verjeti ne morem, da je res.«

Kar je priropotal voz po cesti sem gor in se ustavil pred gostilno.

Luka?

Seveda! Luka Drnik, podkrajski potovec.

Habakuk je bil Cenco in Luka s prijaznim pismom povabil na svojo poroko. Odgovorila mu je Cenca in ga prav robato zavrnila. Tembolj je bil zdaj vesel, da je na ta svoj lepi dan srečal Luka.

Poklical je natakario in ji dejal, naj podkraj-skega potovca povabi sem noter k njima, naj pa mu ne pove, kdo ga vabi.

Nekaj minut nato je že vstopil Luka. Obstal je med vrati kakor vkopan, zazijal je in nekaj časa strmela v Habakuka, potem pa še bolj v Milko, ki je v svetlomodri čedni poročni obleki ni takoj spoznal. Potem je zatrobil:

»Kolomon sveti in vsi nebeški coprniki, ali si, Habakuk?... In tale gospodična tukajle... če mi oko prav nese, saj jo tudi poznam.«

»Ni gospodična; osem ur je že moja žena,« se je Habakuk zasmeljal; »davi sva se vzela.«

»Sveta Bibilija!... In tale gospodična — oha, gospa — je prav tista, ki sem jo — še ni dolgo tega — na voz vzel in potem spet izgubil. Ali je mogoče?«

»Da, da, je že tako,« se je Milka prijazno nasmejala; »Bog vas živi, oče Luka! Saj vam smem tudi jaz reči: oče, kaj? — Za naju oba ste toliko storili, da ne vem, kdaj vam bom povrnila.«

»Tole kar Bogu pustiva... Zdajle naj bi pa na vajino srečo in zdravje pil, he? Ali zdaj vse želje ne pomagajo nič, ko sta že skočila v nesrečni jarem, ki vaju bo vse življenje tiščal.«

»Prav srečna bova vse življenje, če Bog da,« je dejal Habakuk; »ali v jarem ste naju spravili vi, prav vi in nihče drug. Bog vam povrni!«

»Bog mi ta greh odpusti! — Ali saj ni res. Tako nedolžen sem kakor Adam v rajju, dokler je še sam bil.«

»O tem se bomo že še pomenili. Zdaj sedite, jejte in pijte!«

»Vina — nak! Alkohola ne maram. Ali malo žganja v tej vročini — to pa mi dobro de, da.«

Luka se je jedi pošteno lotil, popil je kozarček žganja na zdravje mladima, potem še drug kozarček in še tretjega — zaradi tako imenitnega praznika, je rekel. Vmes je poprašal:

»Kam pa gresta danes?«

»Z avtobusom se peljeva ob šestih do Črne in prideva še dovolj zgodaj k Sv. Juriju,« mu je odgovoril Habakuk.

»Kaj? Danes že domov?«

»Morava. Jutri moram spet v šolo. Tudi varen nisem noben dan, da ne pride nadzornik, ker ga letos še ni bilo.«

»Škoda! Rad bi bil vaju vzel na voz in v Tržič.«

»Da bi naju spet zgubili kakor mene,« ga je podražila Milka.

»Ti — ti, jezik hudi! Jaz te nisem zgubil, ali ti si me zgubila.«

»O meni pa ste ji vse mogoče reči zaupali, ki bi jih ne bili smeli,« ga je pokaral Habakuk napol za šalo, napol zares. »O mojih starših pa o denarju, ki sem ga pošiljal v Ljubljano na patra Dominika...«

»Meni si ga, ne da bi bila jaz kaj vedela, od koga je,« mu je segla Milka v besedo; »hvala Bogu, da ste mi vi, oče Luka, odprli oči, da sem zvedela, kdo je moj dobrotnik!«

Luka je kar zijal, medtem ko je Habakuk nadaljeval:

»Nato mi je Milka pisala, sešla sva se in se razgovorila — pa se je vse razjasnilo in danes sva mož in žena. Krivi pa ste vi — ali prav za prav: vam sva hvalo dolžna za to, da sva se spet našla.«

»Sveta Pomagalka, varuj nas hude ure!« je kriknil Luka, poskočil in se spet sesedel.

Habakuk in Milka sta se morala zasmeljati. Možicu pa so vsi tisti redki lasje, ki jih je še imel, štrleli v viš in ves iz sebe se je drl:

»Za sveto božjo voljo, nehajta že vendar, pustita to, ne povejta živi duši ničesar o tem! Če Cenca kaj izvoha, bo pri nas doma tako preganjanje kristjanov, da se Neron lahko skrije pred mojo Cenco, in bodo zadnje reči hujše kakor prve.«

(Dalje sledi)